

Volba

Nora Roberts

Po Bitvě u Temné brány, jak se jí začalo říkat, se Breen zdržela tři týdny v Hlavním městě. První dny patřily k nejbolestnějším, jaké dosud prožila: pomáhala ošetřovat zraněné a přepravovat mrtvé z krvavého a popelem zasypaného bitevního pole.

Objímala Morenu, zatímco její nejstarší přítelkyně plakala a plakala nad ztrátou bratra. Snažila se utěšovat Phelinovy rodiče, jeho těhotnou manželku, bratra s rodinou i prarodiče, jak uměla nejlíp, ačkoliv ji dráсал vlastní zármutek.

Právě se na Phelina rozpomněla a uviděla ho po mnoha letech – a teď zemřel při obraně Talamhu proti jednotkám jejího dědečka.

Stála s rodinou při obřadu odchodu a držela Morenu za levou ruku, zatímco Harken jí svíral pravou.

Morenin žal ji zaplavoval jako přílivová vlna, když sledovala, jak Phelinův popel – spolu s popelem mnoha dalších – přilétá nad mořem k urnám, jež drželi ti nejbližší.

Objala Morenu, která pak odlétla s Harkenem zpátky do údolí. A s vědomím jejich bolesti přihlížela, jak roztahují křídla i Finola a Seamus a ruku v ruce odlétají za nimi.

Keegan měl plné ruce práce se schůzemi rady a organizováním hlídek, a tak Breen navštěvovala truchlící, dokud nebyla tak plná jejich zármutku, až se divila, že neutone v slzách.

Po prvním týdnu naléhala na Marca, ať se vrátí do domku u zátoky. Sevřel rty, až se mu naježila bradka. „Zůstanu se svou holkou.“

Jelikož Breen takovou odpověď předvíдалa, byla na ni připravená. Stáli na můstku pod hradem a dívali se, jak se její irský vodní kokršpaněl Lotr cachtá a plave ve vodě. Chytila Marca – svého nejbližšího přítele, o němž věděla, že bude za všech okolností stát při ní, což dokázal i tím, že s ní skočil do jiného světa – za ruku.

„Tvoje holka je v pohodě.“

„To teda není. Jsi vyčerpaná, Breen, bereš si toho na sebe moc.“

„Všichni se zapojují, Marco. I ty jsi...“

„Pomohl jsem, jasně.“ Podíval se k poli, kde lidé cvičili boj meči, pěstmi a luky. A vybavil si krev a těla, jež tu nedávno ležela.

Nikdy na to nezapomene.

„Pomohl jsem,“ zopakoval, „ale ty na sebe bereš víc než ostatní, a to i tady.“ Poklepal si na srdce.

„Tohle všechno Odran udělal, aby se dostal ke mně. Víím, není to moje chyba,“ dodala Breen, než Marco stačil promluvit. „Není to moje chyba, není to ani chyba mého otce, matky nebo babičky. Může za to jenom on. Ale tím se nic nemění na tom, že Odran chce mě, to, co jsem a co v sobě mám. Takže pokud u někoho dokážu zmírnit trochu bolesti aspoň na chvílku tím, že ji vezmu na sebe, pak právě to musím udělat.“

Marco se k ní obrátil čelem a vzal ji za lokty. „To je ten důvod, proč zůstanu s tebou.“

„A proč tě žádám, aby ses vrátil.“ Breen zvedla ruku, pohladila ho po tváři a zadívala se do jeho vlídných, ale momentálně ustaraných hnědých očí. „Taky se tam chci vrátit, ale mám pocit, že tu musím ještě nějakou dobu zůstat. Bohužel to zároveň znamená, že nemůžu být nablízku Moreny, Finoly a Seamuse. Jsou jako moje rodina, Marco, a nejsem u nich.“

„Byla jsi s nimi a vědí, že tu teď jsi pro Phelinovu mamku a tátu, pro jeho manželku a bratra.“

„To je jeden z pádných důvodů, proč tady musím zůstat. Vrať se, Marco, a pomáhej za mě Moreně a ostatním. Celému údolí. Přišli jsme o příliš mnoho lidí. Vrať se s Brianem.“

„Tak zaprvé, Brian odlétá zítra ráno hned za úsvitu, a navíc na drakovi. Holka, v tomhle životě si už na draka nesednu ani omylem.“

Breen to vykouzliho na rtech úsměv. „Mohla bych ti připravit uklidňující lektvar.“

„No to je nápad!“ Marco obrátil oči v sloup. „Sednu si na draka, ale nejdřív se sjeďu. Ehm... ne!“

„Můžeš jet na koni. Keegan posílá Briana a část oddílů na západ a někteří z nich pojedou na koních. Jízda na koni se ti líbí. Sakra, jezdiš líp než já, což mě tak trochu šťve. Ubyla by mi jedna starost, Marco. Přisahámbohu, že mluvím pravdu.“

„Ukaž mi tu svoji tvářinku.“ Marco vzal její obličej do dlaní a zadíval se jí do očí. Vzdychl. „Krucí, je to pravda. Nelíbí se mi, že tě opustím.“

„Já vím, a uvědomuju si, že to, o co tě žádám, není jednoduché. Ale mám tady Keegana a krvelačného psa.“

Lotr vyskočil na můstek a rozverně se oklepal. Voda z něj stříkala na všechny strany a v očích mu tančily veselé ohníčky. Ale Breen si pamatovala, jak se vrhl do bitvy; vybavovala si krev na jeho čenichu i válečný lesk v očích, momentálně tak šťastných.

„A kromě toho,“ dodala, „jsem taky náhodou docela mocná čarodějka.“

„Docela mocná je hodně slabé vyjádření. Pojedu, ale slib mi, že mi budeš posílat zprávy. Každý den, Breen – a na tom trvám. Pošli, já nevím, třeba sokola nebo tak něco.“

„Včera jsem zašla do obchodu Ninie Colconnanové a koupila jsem ti věšticí zrcadlo.“

„Cože to?“

„Tím spolu můžeme mluvit. Navíc je hezké. Považuj to za něco na způsob volání přes Zoom. Ukážu ti, jak funguje.“ Prohrábla si hřívou zvlněných ohnivých vlasů. „Pomůže mi to, vážně. Navíc tu jsou praktické otázky – jestli se s námi pokusí spojit Sally nebo Derrick a nepodaří se jim to, začnou si dělat starosti.“

Odhadovala, že použít Sallyho – byl pro oba jako náhradní matka – je dobrá páka; to přece přiměje Marca k odchodu.

„Jo.“ Marco si vrazil ruce do kapes. „Jo, na to jsem taky myslel.“

„Tak to můžeš pustit z hlavy, a až se vrátíš do chaty, zavolat přes počítač do Filadelfie.“ Breen zaryla prst do Marcova břicha. „A znovu se pusť do práce pro mě.“ Potom se sklonila a přejela dlaněmi po Lotrovi, aby ho osušila. Načervenalá srst se vmžiku napřímila.

„A co ty? Víš, že toho teď moc nenapíšeš.“

„Trochu ano.“ Jemně zatahala Lotra za vousy a narovnal se. „Nebyla jsem schopná pracovat na Lotrově příštím dobrodružství, teď prostě nedo-

kázu psát veselé věci. Ale pracuju na druhé verzi toho románu pro dospělé. Získala jsem zkušenosti, co můžu uplatnit v bitevních scénách.“

„Ach, Breen.“

Breen Marca objala; vždycky se o něj mohla opřít.

„To nic, Marco, už jsme to probírali. Bojovali jsme a zabíjeli jsme zlé netvory.“ Narovнала ramena a v šedých očích měla tvrdý výraz. „Až přijde čas, udělám to znovu. A znovu a znovu, dokud nebude po všem.“

Tvrdý pohled zjhl a Breen vzala Marca za ruce. „Tak pojď, pomůžu ti sbalit a vysvětlím ti, jak fungujou věšticí zrcadla.“

Stála v ranním mlžném oparu a dívala se, jak odjíždí; její Marco, tělem i duší měšťák, seděl v sedle, jako by se v něm narodil. Energická klisna pod ním netrpělivě přešlapovala a Breen zaslechla jeho smích, když koně pobídl do klusu a rozjel se s družinou válečníků k západu.

Po šedivé listopadové obloze přeletěla trojice draků, v časně ranním světle zářivých jako drahokamy a s jezdci na hřbetech. Za nimi letěly dvě víly.

Boj a krev se vrátí, o to se padlý bůh Odran – Breenin dědeček – postará.

Ale Marco bude v bezpečí, pomyslela si Breen, jak jen člověk může být v zemi oddané míru a ohrožované bohem, který je odhodlaný do ní přinést válku.

A navíc Marco, nejlepší člověk, jaký se kdy narodil, bude s milovaným mužem. Prozatím se nedalo doufat ve víc.

„Bude víc než v pořádku.“ Keegan stál vedle Breen a díval se, jak jezdci, které poslal na západ, mizí v mlze. „A udělala jsi dobře, že jsi ho přemluvila k odjezdu.“

„Já vím. A vím, že přinese do údolí útěchu, a to je důležité.“

„Ano, je to důležité. A ty bys ji tam přinesla taky. Chci tě tu... z různých důvodů, ale vím, že bys byla co platná i tam, a sama bys tam našla útěchu.“

„Ještě nejsem připravená na útěchu.“ Breen se na něj zadívala – na čaroděje a válečníka, do něhož se zamilovala, po kterém toužila a jehož potřebovala skoro víc, než dokázala vydržet. Byl silný, měl široká ramena, tmavé vlasy spletené do copu válečníka a v jeho hlubokých, přehlubokých zelených očích viděla únavu a zlost.

„Ty taky ne.“

„Ne, to nejsem. Vůbec.“

„Když je Odran zase odříznutý ve svém světě, teď a tady není nikdo, s kým bys bojoval.“

Keegan se na ni dlouze, chladně zadíval. „Přát si válku znamená přát si smrt. Takové přání je nám cizí.“

„Tak jsem to nemyslela, Keegane. Připravuješ se na válku, protože Talamh i všechny další světy potřebují ochranu a obranu. Naučil jsi to i mě, a nebylo to lehké – ani bych nespočetala, kolikrát jsi mě při tréninku srazil na zadek.“

Keegan pokrčil rameny a ohlédl se na jedno ze cvičišť. „Teď už není tak snadné tě srazit.“

„Držíš se zpátky. Nerada to přiznávám, ale vždycky ses držel zpátky. Nikdy ze mě nebude skvělý šermíř – nebo šermířka – ani Robin Hood s lukem.“

„To jsou taky dobré příběhy. Myslím o Robinu Hoodovi. A ne, nebudeš.“

„Rozhodně mi nemažeš med kolem pusy.“

Pousmál se a namotal si na prst pramínek jejích vlasů. „Proč lhát, když je pravda naprosto jasná? Jsi lepší, než jsi byla.“

„To moc neznamená.“

„Jsi lepší, než jsi byla po tom, co už ses zlepšila. Tvoje magie je... působivá. Právě ta je a vždycky bude tvou nejlepší zbraní. A tohle?“ Zvedl a natočil jí ruku, aby jí mohl přejet prstem po tetování na zápěstí.

„*Misneach*. Odvaha. Tvoje odvaha je právě tak silná jako tvoje magie.“

„Vždycky ne.“

„Ale dostatečně často. Poslala jsi Marca pryč – vzdala ses útěchy, kterou by ti poskytoval, aby z ní mohli mít prospěch jiní. To je taky odvaha. Jela bys s ním, ale zůstáváš tady, protože tě potřebuju.“

„Z různých důvodů.“

„Z různých důvodů.“

Na cvičišti se objevila mládež – někteří přiletěli, jiní s elfskou rychlostí přiběhli, další se ještě zíváním zbavovali zbyteků ospalosti.

Breen si uvědomila, že dnes není školní den – Talamh bral vzdělání velice vážně. Podívala se na Lotra a zaznamenala jeho prosebný pohled.

„Tak běž.“

S veselým štěkotem se rozběhl pryč.

„Neptáš se, o jaké důvody se jedná,“ poznamenal Keegan.

„Máš pocit, že tu jsem s tebou ve větším bezpečí. Shana se mě už dvakrát pokusila zabít a teď je s ním. Teď patří Odranovi.“

„Všechny brány jsou střežené. Nedostane se přes ně. Nemůže ti ublížit.“

„Nezabije mě.“

Keegan přimhouřil oči. „Měla jsi vidění?“

Breen zavrtěla hlavou. „Vím, že jí neudělám tu radost. Pak je tu Yseult. Taky už mě dvakrát napadla, ne aby mě zabila – protože na rozdíl od Shany není, Marcovými slovy, totálně šílená –, ale aby mě ochromila a dopravila k Odranovi. Poprvé by uspěla nebýt tebe. Podruhé se to stalo přímo támhle.“

Otočila se a ukázala. „Zvládla jsem ji. Ale nechala jsem se ovládnout emocemi, zlostí a touhou ublížit jí a potrestat ji, místo abych ji prostě vyřídila. Příště už tuhle chybu neudělám.“

„Naučila ses být dravá, *mo bandia*.“

Dravá? Breen to tak nepřipadalo. Spíš rázná. Naučila se ráznosti.

„Velice dlouho jsem se považovala za obyčejnou – dokonce za podprůměrnou. Teď už vím, kdo jsem i co umím – a použiju to. Tvoje starosti o mě tě rozptylují od věcí, které potřebuješ dělat. Měl by ses jich zbavit.“

Keegan stejně jako ona pozoroval, jak se mládež připravuje na trénink. Jsou tak mladí, pomyslel si se směsí hrdosti a lítosti. Položil dlaň na jílec meče a uvědomil si, že sám býval stejný a dělal totéž.

„Myslíš, že jediný důvod, proč tě chci mít tady, spočívá v tom, že si o tebe dělám starosti?“

„Je to jeden z nich, ale taky tu jsem užitečná a ty to víš.“

„Ano, to jsi. Pomáhala jsi s léčbou zraněných a přinášela jsi útěchu – pořád ji přinášíš, když navštěvuješ truchlící. A vydáváš na to až moc sil – je na tobě vidět únava.“

„Děkuju pěkně. Začnu používat kouzla na zvýšení přitažlivosti.“

„Jsi krásná.“

Z toho, jak klidně to Keegan řekl – jako by konstatoval prostou skutečnost – jí tělem projelo zachvění.

„I když jsi unavená,“ pokračoval, „příliš bledá a vidím na tobě jejich zármutek.“

„Ty děláš totéž. Ano, jsi taoiseach, ano, je to tvoje povinnost, ale jde o víc. Taky truchlíš, Keegan.“

„Neber mi to.“ Chytil ji za ruku, než mu ji stačila položit na srdce. „Ani trochu. Potřebuju to, stejně jako potřebuju zlost a chladnokrevnost. Víím, že jsi pomáhala s mrtvými, a nikdy bych to po tobě nechtěl.“

„Jsou to i moji lidé. Jsem právě tak Talamhanka jako Američanka. Když to vezmu kolem a kolem, nejspíš ještě víc.“

„Přesto bych to po tobě nechtěl. Poslala jsi Marca pryč a já ti tu teď nemůžu nabídnout podobně blízkého společníka. Tohle není tvůj domov, jako je jím Irsko nebo údolí. Neměl jsem s tebou čas na víc než na sex a spánek – a s lítostí musím dodat, že spíš na sex než na spánek. Tohle je, myslím, náš nejdelší rozhovor od bitvy.“

„Jsi taoiseach a účastníš se schůzí rady. Soudů. Víím, že jsi mluvil se všemi zraněnými a těmi, kdo přišli o někoho blízkého. Víím to, protože mi to říkají. Je třeba dohlížet na opravy, na výcvik a ani si nedokážu představit, na co ještě. Myslíš, že čekám, že se mnou budeš trávit čas, když máš tolik jiné práce a starostí?“

Podíval se na ni tím svým pronikavým pohledem. Pak odvrátil zrak ke cvičišti a vesnici.

„Ne, nečekáš to, a možná proto si přeju, abych ti mohl věnovat víc času. Pořád jsi pro mě záhada, Breen Siobhan. A to, co k tobě cítím, je další záhada. Nemůžu říct, že se mi to pořád zamlouvá.“

Znovu jí vykouznil na rtech úsměv. „To je často nad slunce jasnější.“

„Potřebuju tě tady ze všech důvodů, co jsi sama uvedla, ano, ale taky tě tu potřebuju pro sebe. Ani to se mi nemusí zamlouvat, ale... vysvětluju to, jak dokážu nejlíp.“

Breen hluboce dojalo, že to zkouší.

„Lepšíš se. Ve vysvětlování. Nikdy v něm nebudeš skvělý, ale myslím, že s dostatkem praxe ti to půjde docela obstojně.“

Keeganovi zacukaly koutky úst. „To bylo pěkné rýpnutí.“

„Taky si myslím. Líbí se mi, že jsem potřebná.“ Breen přejela prsty po Keeganově válečnickém copu. „Hrozně dlouho jsem neměla nikoho, kdo by mě potřeboval. Ano, měla jsem Marca a taky Sallyho a Derricka, ale to je něco jiného. Takže teď mi spánek, sex a cokoliv dalšího, co se nám podaří stihnout, stačí.“

„Teď nemám bohužel čas na nic dalšího. Kvůli další zatracené schůzi rady.“

„To je v pořádku. Za chvíli musím být na cvičišti. Kvůli zatracenému tréninku lukostřelby.“

„Slyšel jsem, že nejsi tak mizerná, jako jsi bývala.“

„Mlč a běž za svou rolí vůdce světa.“

Vzal ji za lokty a zvedl ji na špičky. Políbil ji ve chvíli, kdy se mlha protrhla a vysvitlo slunce.

„Pořád u sebe měj Lotra, ano? A někoho dalšího – Kiaru, Brigid nebo někoho jiného, koho máš ráda –, když se vydáš do vesnice nebo na návštěvu.“

„Přestaň si dělat starosti.“

„Budu si je dělat míň, pokud mě poslechněš.“

„No dobře. Tak si je dělej míň. Dojdu si pro luk a vynasnažím se být ještě míň mizerná. Taky si myslím, že budu trávit čas příjemněji než ty.“

„O tom nepochybuj. Měj u sebe psa,“ zopakoval Keegan a odešel přes můstek k hradu, na němž vlála standarta stažená na půl žerdi.

Přeložil Zdík Dušek